

vel i deres Smuds og mugne Halm og næppe nok attraaede nogen højere Lykke, saa beviste dette blot, hvor lidt de i Virkeligheden endnu adskilte sig fra de umælende, f. Eks. fra Grisene, hos hvem sikkert ogsaa alle Hjærtets Følelser var bevarede i uforfalsket Grisethed.

„Men det nytter sikkert ikke, at vi snakker derom,“ endte hun livligt. „De er nu en Gang bleven uforbederlig bidt af en gal Grøftegraver — og det er ganske taabeligt af mig at ville forsøge paa at overbevise Dem. Det Arbejde gør saamænd ogsaa nok en Gang den kære Virkelighed. Vent blot!“

Hun lo; — og som hun sad dér i sin lyse, fornemt farvestemte Dragt, saa behersket i hver af det slanke Legemes Linjer lige fra Spidsen af den lille fremstrakte Laksko og op til den kæmpe-mæssige Florentiner-Hat, der kastede en Skygge som et Kniplingsslør ned over den halve Del af hendes blege Ansigt med de leverbrune Læber — kunde man virkelig et Øjeblik komme til at tvivle om, at hun tilhørte den samme Menneskerace som det tunge, graa, i Jorden puslende Vadmelsfolk, i hvis Midte hun var fordømt til at leve.

Emanuel, som havde følt sig stødt af hendes Ord, gjorde Mine til at gaa. Forinden vendte han sig dog endnu en Gang om imod hende og sagde: